

Λωτός

Όθφριντ Πρόισλερ

9-11 ετών

Ο καπετάν
Τρεμούλας

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DER RÄUBER HOTZENPLOTZ
Από τις Εκδόσεις THIENEMANN, Στουτγκάρδη/Βιέννη 1962

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο καπετάν Τρεμούλας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Otfried Preußler

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένα Καρθαίου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αγγελική Μόσχου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: F. J. Tripp (Χρωματισμένη από τον Mathias Weber)

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Thienemann Verlag GmbH, Stuttgart/Wien, 2012

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΟΠΗ Ε.Π.Ε., 1978

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 1989

Τρίτη έκδοση: Μάρτιος 2013

ISBN 978-618-01-0177-5

Τυπώθηκε σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομικάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Ότφριντ Πρόισλερ

Ο καπετάν Τρεμούλας

Μετάφραση:
Ρένα Καρθαίου

Ο ΟΤΦΡΙΝΤ ΠΡΟΪΣΛΕΡ γεννήθηκε στη Βοημία το 1923. Θεωρείται ένας από τους πιο πετυχημένους συγγραφείς βιβλίων για παιδιά. Τα βιβλία του έχουν πουλήσει παγκοσμίως περισσότερα από 50 εκατομμύρια αντίτυπα, έχουν μεταφραστεί σε 55 γλώσσες και έχουν τιμηθεί με πολλά βραβεία και επαίνους, όπως το Deutscher Jugendliteraturpreis το 1972, το Πανευρωπαϊκό Βραβείο Βιβλίου Νεότητας και τον έπαινο του Διεθνούς Βραβείου Άντερσεν. Στα βιβλία του ο Πρόισλερ μας διηγείται ιστορίες για μάγους, ξωτικά και μικρά φαντάσματα. Όταν ρωτήθηκε κάποτε από ένα δημοσιογράφο αν το θεωρεί σωστό για τα σημερινά παιδιά, του απάντησε πως όχι μόνο το θεωρεί σωστό αλλά κι απαραίτητο: «Δεν αποτελεί τάχα η φαντασία την αναπόσπαστη προϋπόθεση για την ολοκλήρωση ενός ανθρώπου; Πόσα πράγματα θα είχαμε πετύχει αν μας έλειπε η ικανότητα πρώτα να τα φανταστούμε και να τα ονειρευτούμε;» Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επισκεφθείτε την ιστοσελίδα του συγγραφέα: www.preussler.de

*Αυτό το βιβλίο το αφιερώνω στις τρεις κόρες μου,
τη Ρενάτε, τη Ρεγκίνε και τη Σουζάνε, καθώς και σε όλα
τα παιδιά που αγαπούν τα παραμύθια.*

Περιεχόμενα

Ο άνθρωπος με τα επτά μαχαίρια	9
Βοηθήστε την αστυνομία	14
Προσοχή, χρυσάφι!	21
Κεσάτια	26
Το σπουδαιότερο είναι η μεταμφίεση	32
Μια πιπεροπιστολιά με το πιπεροπίστολο	38
Σκούρα τα πράγματα	43
Πετροσέλινος Κακοριζικάρης	49
Μια νυχτερινή περιπέτεια	57
Ένας κουτεντές με τα όλα του	64
Κατακαημένε Τιρόλα!	69
Το κελάρι έχει τρεις πόρτες	74
Το μυστικό της μουσάκας	80
Μια και δυο για το νεραϊδοβότανο	86
Ο κάτοχος του καπέλου	91
Ο άντρας κρατάει το λόγο του	96
Το τέλος του Πετροσέλινου Κακοριζικάρη	104
Από δω η κυρία είναι νεραίδα	110
Το μαγικό δαχτυλίδι	116
Μια μεγάλη μέρα για τον αρχιφύλακα	
Ντίμπφελμοζερ	123
Καφές και γλυκό	132

Μια μέρα, η γιαγιά του Φασουλάκη, καθισμένη σ' ένα σκαμνί μπροστά στο σπιτάκι της, λιαζόταν και άλεθε καφέ. Ο Φασουλάκης και ο φίλος του ο Τιρόλας της είχαν κάνει δώρο στα γενέθλιά της τον καινούριο μύλο του καφέ, που τον είχαν φτιάξει μόνοι τους. Όταν τον γύριζες έπαιζε το αγαπημένο τραγουδάκι της γιαγιάς: «Ήρθε πάλι η άνοιξη, ήρθαν τα λουλούδια».

Από τότε που η γιαγιά απέκτησε τον καινούριο μύλο, τρελαινόταν να αλέθει καφέ. Τη διασκεδάζε τόσο ώστε έπινε δυο φορές περισσότερο καφέ από όσο έπινε πριν. Και σήμερα τον γέμισε για δεύτερη φορά το μύλο της. Αλλά μόλις κάθισε πάλι για να αλέσει, άκουσε ξαφνικά κάτι να τριζοβολάει και να χαρκαλεύει μέσα στους θάμνους του κήπου και την ίδια στιγμή μια τραχιά φωνή τής φώναξε:

– Δώσ' το εδώ αυτό το μαραφέτι!

Η γιαγιά σήκωσε κατάπληκτη τα μάτια της και σπείρωσε τα γυαλιά στη μύτη της.

Μπροστά της στεκόταν ένας άντρακλας άγνωστος, με άγρια γένια και με μια απαίσια καμπουρωτή μύτη. Στο κεφάλι του φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλο μ' ένα φτερό. Στο δεξί του χέρι κρατούσε μια πιστόλα ενώ με το αριστερό έδειχνε το μύλο της γιαγιάς.

– Σου είπα, δώσ' μου το αυτό!

Αλλά η γιαγιά δεν είναι από εκείνες που τρομάζουν εύκολα.

– Δε μου λες, χριστιανέ μου, φώναξε αγανακτισμένη, πώς μπήκες εδώ μέσα και πώς τόλμας να φωνάζεις; Και στο κάτω κάτω ποιος είσαι του λόγου σου;

Ο αγριάνθρωπος έβαλε κάτι γέλια που το φτερό του καπέλου του φτερούγισε σαν να 'θελε να πετάξει.

– Γιαγιά, δε διαβάζεις εφημερίδα; Για σκέψου λιγάκι!

Μόνο τότε παρατήρησε η γιαγιά πως ο ξένος είχε περασμένο στο πέτσινο ζωνάρι του ένα σπαθί κι επάμαχαίρια. Η γερόντισσα χλόμισσε και με φοβισμένη φωνή ρώτησε:

– Μήπως είσαι ο καπετάν Τρεμούλας;

– Ολόκληρος, αποκρίθηκε ο ληστής με τα κουμπουρομάχαιρα. Το καλό που σου θέλω μη βγάλεις μιλιά, γιατί εγώ κάτι τέτοια δεν τα σηκώνω και δώσε μου το μύλο χωρίς δεύτερη κουβέντα!

– Μα δεν είναι δικός σου!

– Βούλωσ' το! έβαλε τις φωνές ο αγριάνθρωπος.

Και κάνε, κακομοίρα μου, αυτό που σου λέω! Θα μετρήσω ως το τρία, είπε και σήκωσε την πιστόλα του.

– Κάτω τα χέρια, σε παρακαλώ. Το μύλο του καφέ δεν μπορείς να μου τον πάρεις. Μου τον έχουν κάνει δώρο στα γενέθλιά μου. Όταν αλέθω τον καφέ παίζει το αγαπημένο μου τραγουδάκι...

– Γι' αυτό ακριβώς τον θέλω κι εγώ! μουρμούρισε μέσα απ' τα γένια του ο καπετάν Τρεμούλας. Θέλω να 'χω κι εγώ ένα τέτοιο μύλο του καφέ που όταν αλέθω να μου τραγουδάει. Εμπρός, λοιπόν, δώσ' μου το μύλο!

Η γιαγιά βαριαναστέναξε και παρέδωσε στο ληστή το μύλο. Τι άλλο μπορούσε να κάνει η δόλια;

Κάθε μέρα οι εφημερίδες δημοσίευαν τις ληστείες του καπετάν Τρεμούλα. Όλος ο κόσμος τον φοβόταν.

Τον έτρεμε ακόμη και ο αρχιφύλακας Ντίμπφελμ-
ζερ κι ας ανήκε στην αστυνομία.

– Άντε λοιπόν, να τελειώνουμε!

Γρυλίζοντας από ευχαρίστηση ο ληστής εξαφάνι-
σε το μύλο της γιαγιάς μέσ' στη σακούλα του. Ύστε-
ρα κλείνοντας το αριστερό του μάτι και κοιτάζοντας
άγρια τη γιαγιά με το δεξί τής είπε:

– Εντάξει! Και τώρα πρόσεχε καλά τι θα σου πω!
Δε θα κουνηθείς από τη θέση σου και θα μετρήσεις,
ούτε γρήγορα ούτε αργά, ως το εννιακόσια ενενήντα
εννιά.

– Γιατί; απόρησε η γιαγιά.

– Για το αντί! αποκρίθηκε κοφτά ο ληστής. Όταν
μετρήσεις ως το εννιακόσια ενενήντα εννιά, τότε μό-
νο σου επιτρέπω να φωνάξεις βοήθεια. Αλλά ούτε ένα
δευτερόλεπτο πιο νωρίς. Ακούς τι σου λέω; Αλλιώς
μπορεί να το μετανιώσεις πικρά. Κατάλαβες;

– Κατάλαβα, ψιθύρισε η γιαγιά.

– Και μην προσπαθήσεις να μου κάνεις καμιά za-
βολιά γιατί αλίμονό σου, κακομοίρα!

Ο καπετάν Τρεμούλας ακούμπησε για τελευταία
φορά, σαν για αποχαιρετισμό, την κουμπούρα του
κάτω από τη μύτη της γιαγιάς κι ύστερα δρασκελίσε
το φράχτη του κήπου και κάθηκε.

Η γιαγιά του Φασουλάκη καθισμένη στον πάγκο,
μπροστά στο σπιτάκι της, άσπρη σαν το πανί, έτρεμε
ολόκληρη. Ο ληστής είχε τώρα πια χαθεί και μαζί του
είχε χαθεί και ο μύλος του καφέ.

Πέρασαν μερικά λεπτά ώσπου να καταφέρει η για-

γιά να αρχίσει το μέτρημα. Μείρησε υπάκουα ως το εννιακόσια ενενήντα εννιά.

– Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Μειρούσε ούτε πολύ γρήγορα ούτε πολύ αργά, όπως της είχε παραγγείλει ο καπετάν Τρεμούλας.

Αλλά από την ταραχή της έχανε το μέτρημα. Καμιά δωδεκαριά φορές αναγκάστηκε να αρχίσει πάλι από το ένα.

Όταν επιτέλους έφτασε στο εννιακόσια ενενήντα εννιά, έβγαλε μια σπαραχτική φωνή:

– Βοήθεια!

Κι ύστερα λιποθύμησε.

Ο Φασουλάκης κι ο Τιρόλας είχαν πάει στο φούρνο να ψωνίσουν. Πήραν ένα πακέτο αλεύρι, λίγη μαγιά κι ένα κιλό ζάχαρη. Θα αγόραζαν ακόμη ανθόγαλα από το γαλατάδικο. Αύριο ξημέρωνε Κυριακή και κάθε Κυριακή η γιαγιά έφτιαχνε τούρτα δαμάσκνη με σαντιγί. Ο Φασουλάκης κι ο Τιρόλας όλη τη βδομάδα χαίρονταν περιμένοντας το κυριακάτικο γλυκό.

– Ξέρεις τι θα ήθελα; είπε ο Φασουλάκης. Θα ήθελα να ήμουν αυτοκράτορας της Κωνσταντινούπολης!

– Πώς σου 'ρθε τέτοια ιδέα; ρώτησε ο Τιρόλας.

– Γιατί αν ήμουν αυτοκράτορας θα μπορούσα να τρώω κάθε μέρα τούρτα δαμάσκνη με σαντιγί.

– Και θαρρείς ότι ο αυτοκράτορας της Κωνσταντινούπολης τρώει κάθε μέρα δαμασκηνότρυτα με σαντιγί;

Ο Φασουλάκης σήκωσε τους ώμους του.

– Δεν το ξέρω βέβαια. Αλλά αν εγώ ήμουν αυτοκράτορας της Κωνσταντινούπολης, σίγουρα θα έτρωγα κάθε μέρα.

– Κι εγώ το ίδιο θα 'κανα! αναστέναξε ο Τιρόλας.

– Κι εσύ; ρώτησε ο Φασουλάκης. Μα νομίζω ότι αυτό δε γίνεται.

– Και γιατί δε γίνεται;

– Γιατί η Κωνσταντινούπολη είχε μόνον έναν αυτοκράτορα και όχι δύο. Κι αυτός ο ένας θα ήμουν εγώ. Κι αφού θα ήμουν εγώ δε θα μπορούσες να ήσουν κι εσύ!

– Χμ... σωστά, έκανε ο Τιρόλας. Τότε θα μπορούσαμε να αλλάζουμε. Μια βδομάδα εσύ, μια βδομάδα εγώ!

– Δεν είναι κακή ιδέα! έκανε ο Φασουλάκης. Δεν είναι καθόλου κακή ιδέα! Αλλά τη στιγμή ακριβώς που ο Φασουλάκης κι ο Τιρόλας μοιράζονταν το θρόνο της Κωνσταντινούπολης, ακούστηκε μια φωνή:

– Βοήθεια!

– Άκουσες, είπε ο Τιρόλας. Δε σου φαίνεται πως είναι η φωνή της γιαγιάς;

– Ναι, είναι η φωνή της γιαγιάς, συμφώνησε κι ο Φασουλάκης. Τι να έπαθε άραγε;

– Πού να ξέρω, μήπως έπαθε τίποτα σοβαρό;

– Πάμε γρήγορα. Τρέχα!

Ο Φασουλάκης κι ο Τιρόλας έκαναν στροφή επιτόπου κι έτρεξαν γοργά προς το σπιτάκι. Στην εξώπορτα του κήπου, έπεσαν πάνω στον αρχιφύλακα, τον

Ντίμπφελμοζερ, που ερχόταν τρεχάτος. Είχε ακούσει κι αυτός να φωνάζουν «βοήθεια!»

– Πού τρέχετε έτσι σαν τρελοί; Δεν προσέχετε λιγάκι; Μ' αυτό τον τρόπο μ' εμποδίζετε να εκτελέσω τα υπηρεσιακά μου καθήκοντα κι αυτό σηκώνει τιμωρία!

Με μεγάλα βήματα ακολούθησε τον Φασουλάκη και τον Τιρόλα. Βρήκαν τη γιαγιά ξαπλωμένη τέζα πάνω στο χορτάρι του κήπου μπροστά στο παγκάκι.

– Μήπως έπαθε τίποτα; ρώτησε ο Τιρόλας και σκέπασε τα μάτια του με τα δυο του χέρια.

– Όχι, αποκρίθηκε φοβισμένα ο Φασουλάκης. Νομίζω πως έχει λιποθυμήσει.

Προσεχτικά προσεχτικά σήκωσαν από χάμω τη γιαγιά και την ξάπλωσαν στον καναπέ.

Ο Φασουλάκης έτρεξε και της έβρεξε το πρόσωπο και τα χέρια με κρύο νερό και η γιαγιά σιγά σιγά άρχισε να συνέρχεται.

– Δεν μπορείτε ούτε να το φανταστείτε τι έπαθα, είπε ξεψυχισμένα.

– Τι έπαθες, γιαγιά; φώναξαν κι οι δυο μαζί, ο Φασουλάκης κι ο Τιρόλας.

– Με καταλήστεψαν!

– Τι έκανε λέει; Μη χειρότερα! τη διέκοψε ο αρχιφύλακας Ντίμπφελμμερ. Σε λήστεψαν, γιαγιά; Ποιος σε λήστεψε;

– Ο καπετάν Τρεμούλας!

– Μια στιγμούλα, σας παρακαλώ, αυτό πρέπει να καταχωριστεί στο πρωτόκολλο, είπε ο αρχιφύλακας και έβγαλε βιαστικά ένα μολύβι και άνοιξε το σημειωματάριό του.

– Να μας τα πεις με τη σειρά, γιαγιά, ακριβώς τι έγινε, από στιγμή σε στιγμή. Αλλά να μας πεις τη σκέτη αλήθεια. Και να μιλάς καθαρά και αργά για να μπορώ να τα καταγράψω. Κι εσείς οι δυο, τσιμουδιά, γύρισε στον Φασουλάκη και στον Τιρόλα, ώσπου να τελειώσουμε την επίσημη έκθεση των γεγονότων προς την υπηρεσίαν. Με εννοήσατε;

Και η γιαγιά άρχισε να διηγείται τα γεγονότα όσο καλύτερα μπορούσε και ο αρχιφύλακας σημείωνε και σημείωνε στο τεφτέρι του με ύφος περισπούδαστο.

– Θα μπορέσω να ξαναπάρω πίσω τον ωραίο μου μύλο του καφέ; ρώτησε τον αρχιφύλακα η γιαγιά, όταν επιτέλους το όργανο της τάξης τελείωσε το γράψιμο στο σημειωματάριό του.

– Οπωσδήποτε, τη διαβεβαίωσε.

– Και πότε; Σε πόσον καιρό;

– Χμ... αυτό είναι δύσκολο να το προσδιορίσει κανείς. Όπως καταλαβαίνετε πρέπει πρώτα να συλλά-

βουμε αυτόν τον καπετάν Τρεμούλα. Για την ώρα, δυστυχώς δεν ξέρουμε ούτε καν το λημέρι του. Είναι παμπόνηρος ο αληθής. Εδώ και διόμισι χρόνια την τραβάει την αστυνομία από τη μύτη. Αλλά έννοια σας, πού θα μας πάει, κάπου θα τον στριμώξουμε. Ελπίζουμε όμως και στην πρόθυμη βοήθεια του κοινού.

– Ποια πρόθυμη είπες; ρώτησε ο Φασουλάκης.

Ο αρχιφύλακας Ντίμπφελμοζερ τον κοίταξε επιτιμητικά.

– Από πότε βαριακούς, Φασουλάκη; Είπα ότι περιμένουμε την πρόθυμη βο-ή-θει-α των κα-τοί-κων.

– Τι πάει να πει αυτό;

– Πάει να πει ότι ο κόσμος πρέπει να μας βοηθήσει για να μπορέσουμε να ανακαλύψουμε τα ίχνη αυτού του παλιοτόμαρου.

Με το «εγώ δεν ανακατεύομαι, εσύ δεν ανακατεύεσαι»
δεν πιάνονται οι ληστές.

– Α, τώρα κατάλαβα! είπε ο Φασουλάκης. Και θα είναι σημαντική βοήθεια για την αστυνομία αν βρεθεί κάποιος και τον συλλάβει;

– Αυτή θα 'ταν η θετικότερη βοήθεια, επιβεβαίωσε ο αρχιφύλακας και χάιδεψε το μουστάκι του. Αλλά ποιος είναι αυτός που θα τολμήσει να εμπλακεί σε μια τόσο επικίνδυνη περιπέτεια;

– Εμείς οι δύο, είπε ο Φασουλάκης. Ο Τιρόλας κι εγώ. Τιρόλα, συμφωνείς;

– Πέρα για πέρα! έκανε ο Τιρόλας. Την αστυνομία πρέπει να τη βοηθήσουμε. Θα συλλάβουμε, λοιπόν, εμείς το λήσταρχο, τον καπετάν Τρεμούλα.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Λυτός
9-11 ετών

Δ' & Ε' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Ότφριντ Πρόισλερ

Ο Καπετάν Τρεμούλας

Τυποθήκη σε 100% ανακυκλωμένο χαρτί.

Μπιανάνα

2-4 ετών

Φραουλίτσα

5-6 ετών

Βατόμουρο

7-8 ετών

Λυτός

9-11 ετών

Ξινόμηλο

11+ ετών

Ο Φασουλάκης και ο Τιρόλας είναι δυο πραγματικά γενναία παιδιά. Τα βάζουν με το φόβητρο της περιοχής, τον καπετάν Τρεμούλα, και το μάγο, τον Πετροσέλινο Κακοριζικάρη, και καταφέρνουν όχι μόνο να πάρουν πίσω τον κλεμμένο μύλο της γιαγιάς αλλά και να ελευθερώσουν τη νεράιδα Αμαρυλλίδα και να βάλουν στη φυλακή τον τρομερό ληστή. Και όλα αυτά... μέσα στο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, από τον αγαπημένο συγγραφέα χιλιάδων παιδιών σε όλο τον κόσμο, Ότφριντ Πρόισλερ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0177-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΕΙΣ: 12845

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ